

umuligt gaae an ved Lov at forbyde en Mand at føre et saadant Levnet, at han nedbryder sit Helbred, og ligesaa lidt kan den, der lider af en Sygdom, tvinges til at søge nogensomhelst Lægehjælp; men saa maa det vel ogsaa være Enhver forbeholdt at søge Lægehjælp, hvor den er at finde, og selv der, hvor den ikke er at finde, og saa selv tage Skade for Hjemgjæld. Det er altsaa som en uundgaaelig Conseqvent af vor hele Frihedsudvikling, at jeg tager dette med, idet jeg holder mig overbevist om, at denne Lov vil virke mindre skadeligt i vor Tid, hvor Lægevidenskaben i saa høj en Grad har frigjort sig for den blotte empiriske Routine, som jo ogsaa fløge Koner og slige Folk kunne tilegne sig, og hvor den derimod støtter sig til saa omfangsrige Kundskaber og Indsigter i de Naturkræfter, som forarsage Sygdomme, og i dem, som kunne tages i Brug for at modarbejde dem, at den virkelig fuldstændige lægevidenskabelige Uddannelse, selv for begavede Mennesker fordrer 7—8 Aars meget anstrengt Arbejde. Netop fordi Modsætningen herved vil blive dobbelt slaaende, og idet jeg haaber, at baade Forstandighed og, hvad der nødvendigviis ogsaa hører til, Evne til at betale i stedse større Grad, vil udbrede sig i Folket, troer jeg, at Ingen lettelig vil the til saadanne Personer som dem, for hvem denne Lov vil aabne en Næringsvei. Men saa synes jeg rigtignok ogsaa, at der under en saadan ny Tingenes Tilstand ikke kan være Tale om at opretholde et Nødbidde, som kun kunde finde Plads i den gamle Tingenes Tilstand, nemlig at lade Administrationen efter en Prøve, som Gud i Himlen maa vide, hvori den skal bestaae, og af hvem den skal afholdes, og med Indskrænkninger, som ere aldeles vilkaarlige og meningsløst blandede imellem hverandre, give enkelte Mennesker en Tilladelse, som Loven giver Alle og Enhver. Paa en Tid, da der var en meget stor Mangel paa Læger, og visse Egne endog vare saagodt som affaarne fra virkelig brugbar Lægehjælp, uden i alt Fald i de meest frigjendte Nødstilfælde, kunde det være hensigtsmæssigt, naar der fremstod En eller Anden, som f. Ex. kunde curere Beenbræde, hvilket ganske vist ikke fordrer saa dybe Indsigter i Naturens Hem-

meligheder, men blot en vis Digtighed, der kan erhverves ved Praxis, da at give ham Ret til at udøve en saadan lille Næringsvei i enkelte mindre Kredse. Men naar man slaaer Døren op og siger, at Enhver, imod at han underkastes Ansvar, hvis han tilspier Folk Skade paa Liv og Lemmer, skal kunne befatte sig med at curere, og overlader det til Befolkningen at the til, hvem den vil, da seer jeg ikke, at en saadan Foranstaltning har det Allermindste at betyde. Et æret Medlem har allerede gjort opmærksom paa, til hvilken høist curieus Modsigelse dette vil føre, idet den, der dømmes fra denne lille Bestilling, i Grunden derved dømmes til at faae en fuldstændig uindskrænket Ret, thi det Æneste, han skulde have forud efter sin særlige Bevilling, skulde da være Afgangen til at kunne benytte andre Lægemidler end dem, der her ere stillede til enhver Mand's Raadighed, men dette vil i Praxis virkelig ikke sige Noget, og jeg troer heller ikke, at det egentlig vil kunne forsvares; jeg skal ikke indlade mig paa, hvad jeg ikke forstaaer, om Grændsen er dragen rigtigt, men til at raade over de fine, stærke og ofte meget farlige Lægemidler, som Apothekerne kun maae udlevere efter Recept — jeg vil slet ikke tale om lithographerede Recepter, men Recepter, der virkelig ere fremtalte af den, som skal bruge dem, og altsaa motiverede ved hans særlige Sygdom — kan der ikke tilstødes Andre Ret end den, som virkelig har erhvervet de dertil fornødne Kundskaber. Jeg mener altsaa, at de Bestemmelser, der saaledes ere stillede i Epidfen for Loven, som om de vare dens egentlige Indhold, tvertimod skulle udgaae, thi der er i det nye System kun Plads for to Sætninger; den ene er, at der er en særlig Afgang til at udøve egentlig Lægepraxis, hvis Forrettighed imidlertid reduceres til en Disposition over de Lægemidler, som Apothekerne ikke kunne udlevere uden Recept; med Hensyn til Afgangen hertil gjælde de hidtilværende Regler, og jeg skal ikke her indlade mig paa, om det dog ikke vilde være rigtigt at indrette en Prøve, som var noget mindre skyldig og besværende end den nuværende, hvilken kræver et stort Antal Aars Studering, som Betingelse for en saadan jus practicandi